

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/150/2021
Identifikačné číslo spisu:	1512201151
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1512201151.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bratislavská správcovská spoločnosť, s. r. o., Bratislava, Rusovská cesta 36, IČO: 36 838 209, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 13, proti žalovanej J. D., narodenej XX. S. XXXX, H., Z. 8, zastúpenej advokátkou Doc. JUDr. Máriou Srebalovou, PhD., Bratislava, Námestie Hraničiarov 9, o zaplatenie 4 206,97 eura s prísľ, vedenom na Okresnom súde Bratislava V, pod sp. zn. 50C/89/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júna 2020 sp. zn. 16Co/232/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobca nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 07. júna 2018 č. k. 50C/89/2012-593 I. výrokom zviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4 206,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 23,76 eur odo dňa 16. septembra 2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 34,59 eura odo dňa 16. januára 2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 4 148,62 eura odo dňa 01. augusta 2011 do zaplatenia, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, II. výrokom priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu a v III. výroku štátu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia 4 206,97 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalovaná je výlučným vlastníkom nebytového priestoru č. XXXXX, ktorý sa nachádza vo vchode č. XX, na 1. poschodí bytového domu so sup. č. XXXX, na ulici M. XX,XX, H. - C., ktorého správu vykonáva žalobca v súlade so zmluvou o výkone správy č. XX/XX/XXXX (ďalej aj „zmluva“) zo dňa 08. decembra 2010 uzatvorenou medzi žalobcom a vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, ktorá nadobudla účinnosť 01. januára 2011. Žalovaná si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy nesplnila riadne a včas tým, že neuhradila časť platby do fondu opráv za mesiac september 2011 vo výške 23,76 eura a do fondu

služieb neuhradila nasledovné platby v roku 2011: časť platby za mesiac január 2011 vo výške 34,59 eura a nedoplatok vo výške 4 148,62 eura, ktorý vznikol ešte počas správy predchádzajúceho správcu (Bytový podnik Petržalka, s.r.o.), ktorý bol tvorený nedoplatkom na vyúčtovaní za rok 2009 vo výške 499,49 eura, nedoplatkom na vyúčtovaní za rok 2008 vo výške 1 782,83 eura a nedoplatkom na pravidelných mesačných platbách do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 435,79 eura. Celkový dlh žalovanej tak činil 4 206,97 eura.

1.2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v plnom rozsahu dôvodná. Žalobca v zmysle § 8a ods. 2 druhá veta zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj „bytový zákon“) vykonal vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv, úhrad za plnenie rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v dome, z ktorého vyplývalo, že žalovaná bola žalobcovi povinná uhradiť zostávajúcu časť neuhradeného nedoplatku vyplývajúceho z tohto vyúčtovania. Počas konania si súd prvej inštancie ustálil nielen z listinných dôkazov, ale aj z prednesov strán sporu, že podlahová plocha nebytového priestoru bola vo výmere 153,96 m² a vyplývala z kúpnej zmluvy.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že vyhláška č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla (ďalej aj „vyhláška“) nepozná pojem vykurovaná plocha, ale iba pojem podlahová plocha. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalovaná v roku 2007 neposkytla súčinnosť a zabránila namontovaniu nových pomerových rozdeľovačov tepla Doprimo III, preto sa v roku 2008 spotreba tepla v nebytových priestoroch žalovanej určovala v zmysle § 7 ods. 4 vyhlášky, teda podľa podlahovej plochy. Poukázal na to, že žalobca rešpektoval aj uznesenie zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 25. septembra 2007. Vyúčtovania za rok 2009 a 2010 boli v zmysle tohto uznesenia, keďže za časť roka 2009 a celý rok 2010 dodávateľ pri rozpočítaní spotrebovaného množstva tepla ohľadom nebytového priestoru žalovanej postupoval podľa skutočne spotrebovaného objemu tepla, t. j. podľa skutočne nameraných dielikov/hodnôt, čo dokladoval vyúčtovaniami ISTA Slovakia, s.r.o. zhodujúcimi sa s protokolmi o odpočte tepla, ktorých správnosť žalovaná potvrdila svojim podpisom. Pri výpočte spotrebovaného tepla množstva za rok 2009 bola žalovanej spotreba tepla vypočítaná len za obdobie od dňa namontovania meračov, t. j. od 19. novembra 2009 do 31. decembra 2009 bez dopočtu spotreby tepla podľa podlahovej plochy. V zmysle vyhlášky, t. j. podľa podlahovej plochy, bolo množstvo spotrebovaného tepla v danom nebytovom priestore určované len za rok 2008, keďže dňa 19. novembra 2009 boli v nebytovom priestore žalovanej namontované nové merače model Doprimo III.

1.4. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná v priebehu konania rozporovala všetky výpočty žalobcu, dal súd prvej inštancie vypracovať znalecký posudok. Poukázal na to, že znalec uviedol, že aj keď nedisponoval všetkými dostupnými podkladmi požadovanými za roky 2008 - 2010 z dôvodu neplatnosti použitia modelu a typu RVN (rozdeľovača Doprimo III namontovaného u žalovanej 19. novembra 2009), museli by sa vyúčtovať náklady ústredného kúrenia podľa vykurovacej plochy. Súd prvej inštancie však v tomto prípade poznamenal, že v danej súvislosti išlo o zjavnú chybu znalca, keďže z obsahu znaleckého posudku vyplývalo, že sa má jednať o podlahovú plochu. Keďže znalcom bolo konštatované, že v bytovom dome malo byť vykonané rozdelenie nákladov medzi byty a nebytové priestory podľa určenej metodiky, žalobca v konaní predložil nový náhradný výpočet nákladov ústredného kúrenia podľa výmeru podlahových plôch nebytových priestorov za rok 2009 - 2011 v zmysle § 7 ods. 5 vyhlášky (rok 2008 sa postupovalo podľa podlahovej plochy). Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe predmetného výpočtu tak predstavoval náklad na teplo na ústrednom kúrení, prepočítaný podľa záverov znalca o 444,70 eura vyššiu hodnotu oproti hodnote, ktorú si žalobca vypočítal pôvodne, podľa nových pomerových rozdeľovačov (RVN) a ktorú žalobca aj pôvodne žadoval. S poukazom na závery znalca sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalobcu v plnom rozsahu. Uviedol, že žalovaná v priebehu konania nenavrhol vykonať žiadny dôkaz, predvolať znalca, ktorým by potvrdila jej tvrdenia, že sa má jednať o vykurovanú plochu a že výmera nebytových priestorov je menšia ako 153,96 m².

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. júna 2020 sp. zn. 16Co/232/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov a akých právnych predpisov vychádzal pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní bolo nesporné, že v roku 2008 nebolo objektívne možné vykonať vyúčtovanie nákladov za teplo za základe merača tepla, ktorý bol namontovaný v nebytovom priestore žalovanej, pretože tento nebol kompatibilný s meračmi namontovanými v ostatných priestoroch. Správca bol teda povinný postupovať podľa vyhlášky a spotrebnú zložku nákladov na teplo rozpočítať podľa podlahovej plochy. Podľa odvolacieho súdu nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalovanej, že súd prvej inštancie pri vyúčtovaní nákladov za roky 2009 - 2010 považoval za správny výpočet žalobcu podľa odpočtov meračov, hoci podľa znalca odpočty skutočne spotrebovaného tepla boli merané meračmi, ktoré boli nevhodné pre rebrové radiátory, pretože súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal so zistením, keď poukázal na to, že podľa vyjadrenia znalca, mali byť v tomto prípade náklady na teplo rozpočítané podľa podlahovej plochy, pričom zároveň poukázal na výpočet žalobcu (podľa podlahových plôch), kde náklady žalovanej boli o 444,77 eur vyššie ako tie, ktoré boli vyúčtované podľa nameraných hodnôt. Námietka žalovanej, že žalobca pri tomto výpočte mal vychádzať z podlahovej plochy všetkých bytov a nebytových priestorov nebola opodstatnená, pretože nebolo sporné, že bytový dom má dve samostatné odberné miesta tepla, osobitne pre byty a osobitne pre nebytové priestory, pričom v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) vyhlášky, náklady na dodané teplo sa určia na základe údajov určeného meradla na meranie množstva dodaného tepla na vykurovanie na odbernom mieste.

2.2. Pokiaľ žalovaná poukazovala na pochybenia právneho predchodcu žalobcu pri výmene meračov v roku 2007 a porušenia povinností vyplývajúcich mu zo všeobecne záväzných právnych predpisov a uzavretej zmluvy o výkone správy, odvolací súd poukázal na to, že predmetom tohto konania bola pohľadávka ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči žalovanej, ktorú žalobca vymáhal na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, predmetom tohto konania nebolo rozhodovanie o tom, či žalovanej vznikol alebo nevznikol nárok na náhradu škody. Pochybenia správcu pri výmene meračov však nezavádzajú vlastníka bytu či nebytového priestoru povinnosti podieľať sa na úhrade nákladov za spotrebované teplo, rámec rozpočítania nákladov je totiž daný všeobecne záväzným právnym predpisom. Odvolací súd konštatoval, že výsledkom rozpočítavania nákladov na teplo v bytových domoch je vždy len priblíženie sa k spravodlivému rozdeleniu nákladov, aj v prípade, že bytový dom má namontované merače, sa vlastník vždy podieľa na úhrade nákladov za spotrebované teplo podľa podlahovej plochy bytu či nebytového priestoru pomerom nákladov, ktoré sú zahrnuté v tzv. základnej zložke (§ 7 ods. 1 vyhlášky).

2.3. Za neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovanej ohľadom výmery podlahovej plochy nebytového priestoru, ktorá vyplýva jednak z obsahu zmluvy č. XX X XXXX XX uzavretej medzi Hlavným mestom SR Bratislava ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcim zo dňa 18. februára 2004 a najmä z výpisu z listu vlastníctva, podľa ktorého podiel žalovanej na spoločných častiach a zariadeniach domu je 15396/7045433, pričom veľkosť spoluvlastníckeho podielu je určená podielom podlahovej plochy bytu alebo nebytového priestoru k úhrnu podlahových plôch všetkých bytov a nebytových priestorov v dome.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolateľka zároveň podala návrh na odloženie právoplatnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 2 CSP.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľka videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, keďže mala za to, že súdy v základnom konaní opomenuli vykonať dôkazy a nevysporiadali sa so zásadnými argumentmi žalovanej vyvracajúcimi tvrdenia žalobcu vrátane neakceptovania znaleckého posudku. Podľa dovolateľky súdy nižšej inštancie opomenuli zohľadnenie skutočností ohľadom tvrdenia znalca, že nebolo možné preveriť správnosť rozúčtovania a zároveň odvolací súd nevzal do úvahy skutočnosť, že súd prvej inštancie pripustil počas konania zmenu metodiky - postupu žalobcu pri výpočte nákladov na dodávku tepla. Dovolateľka namietala, že právny predchodca žalobcu porušil povinnosti mu vyplývajúce z uzavretej zmluvy o výkone správy. Zároveň uviedla, že súdy nižšej inštancie nesprávne postupovali, keď sa priklonili k tvrdeniu žalobcu, že žalovaná neposkytla potrebnú súčinnosť pri výmene meračov, keďže mala za to, že nebytové priestory žalovanej slúžia ako predajňa a sú prístupné verejnosti. Žalovaná ďalej

namietala aj samotnú plochu nebytového priestoru, pričom mala za to, že žalobca ako správca domu bol povinný disponovať projektovou dokumentáciou a dôkazné bremeno o tom, aká je v skutočnosti vykurovaná plocha nebytového priestoru ležalo na ňom. V dovolaní zároveň upriamila pozornosť na zápisnicu z domovej schôdze, kde schôdza vlastníkov prejavila súhlas s tým, aby žalovanej bola meraná spotreba tepla podľa osadených meračov tepla., pričom uviedla, že znalec o tejto skutočnosti nemohol vedieť, pretože mu zápisnica nebola predložená, hoci sa príslušnej dokumentácie domáhal. Na základe uvedeného si žalobca (správca) nesplnil povinnosť akceptovať rozhodnutie vlastníkov. Nesprávny procesný postup súdov v základnom konaní spočíval podľa dovolateľky aj v porušení práva na predvídateľnosť rozhodnutia (nesplnenie súdu uviesť predbežné právne posúdenie) a neoznámení miesta verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu.

3.2. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) žalovaná videla pri riešení otázky posúdenia dôkazného bremena, ktoré má v konaní žalobca, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolaateľka porušenie práva na spravodlivý proces videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku s tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej námietkami a opomenul vykonať dôkazy. Nesprávny procesný postup súdov v základnom konaní spočíval podľa dovolateľky aj v porušení práva na predvídateľnosť rozhodnutia (nesplnenie súdu uviesť predbežné právne posúdenie) a neoznámení miesta verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolaací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho odôvodnenie je spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu pri tvrdenom porušení práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (II. ÚS 120/2020).

10. Dovolací súd súčasne pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

11. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutí nižších inštancií je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Z rozhodnutia oboch súdov vyplýva, na základe akých skutočností dospeli k záveru, že žalobca preukázal svoj nárok na zaplatenie 4 206,97 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie odôvodnil priznanie nároku tým, že vychádzal zo zistenia, že žalovaná v roku 2007 neposkytla súčinnosť a zabránila namontovaniu nových pomerových rozdeľovačov tepla Doprimo III, preto sa v roku 2008 spotreba tepla v nebytových priestoroch žalovanej určovala v zmysle § 7 ods. 4 vyhlášky, teda podľa podlahovej plochy. Žalobca podľa neho rešpektoval aj uznesenie zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 25. septembra 2007. Výúčtovania za rok 2009 a 2010 boli v zmysle tohto uznesenia, keďže za časť roka 2009 a celý rok 2010 dodávateľ pri rozpočítaní spotrebovaného množstva tepla ohľadom nebytového priestoru žalovanej postupoval podľa skutočne spotrebovaného objemu tepla, t. j. podľa skutočne nameraných dielikov/hodnôt. Pri výpočte spotrebovaného tepla množstva za rok 2009 bola žalovanej spotreba tepla vypočítaná len za obdobie odo dňa namontovania meračov, t. j. od 19. novembra 2009 do 31. decembra 2009 bez dopočtu spotreby tepla podľa podlahovej plochy. V zmysle vyhlášky, t. j. podľa podlahovej plochy, bolo množstvo spotrebovaného tepla v danom nebytovom priestore určované len za rok 2008, keďže dňa 19. novembra 2009 boli v nebytovom priestore žalovanej namontované nové merače model Doprimo III. Podľa dovolacieho súdu, súd prvej inštancie postupoval v súlade so znaleckým dokazovaním, keď mal za to, že v bytovom dome malo byť vykonané rozdelenie nákladov medzi byty a nebytové priestory podľa určenej metodiky znalca, pričom žalobca v konaní predložil nový náhradný výpočet nákladov ústredného kúrenia podľa výmeru podlahových plôch nebytových priestorov za rok 2009 - 2011 v zmysle § 7 ods. 5 vyhlášky (rok 2008 sa postupovalo podľa podlahovej plochy) v zmysle metodiky. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe predmetného výpočtu tak predstavoval náklad na teplo na ústrednom kúrení, prepočítaný podľa záverov znalca o 444,70 eura vyššiu hodnotu oproti hodnote, ktorú si žalobca vypočítal pôvodne, podľa nových pomerových rozdeľovačov (RVN) a ktorú žalobca aj pôvodne žadoval. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že žalovaná v priebehu konania nenavrhol vykonať žiadny dôkaz, predvolať znalca, ktorým by potvrdila jej tvrdenia, že sa má jednať o vykurovanú plochu a že výmera nebytových priestorov je menšia ako 153,96 m². Vo väzbe na uvedené potom rozhodol aj odvolací súd, ktorý zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP.

12. Podľa dovolacieho súdu boli odvolacím súdom zohľadnené aj námietky žalovanej. Odvolací súd poukázal na to, že pri vyúčtovaní nákladov za roky 2009 - 2010 považoval za správny výpočet žalobcu

podľa odpočtov meračov, hoci podľa znalca odpočty skutočne spotrebovaného tepla boli merané meračmi, ktoré boli nevhodné pre rebrové radiátory, pretože súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal so zistením, keď poukázal na to, že podľa vyjadrenia znalca, mali byť v tomto prípade náklady na teplo rozpočítané podľa podlahovej plochy, pričom zároveň poukázal na výpočet žalobcu (podľa podlahových plôch), kde náklady žalovanej boli o 444,77 eur vyššie ako tie, ktoré boli vyúčtované podľa nameraných hodnôt. Námetka žalovanej, že žalobca pri tomto výpočte mal vychádzať z podlahovej plochy všetkých bytov a nebytových priestorov nebola opodstatnená, pretože nebolo sporné, že bytový dom má dve samostatné odberné miesta tepla, osobitne pre byty a osobitne pre nebytové priestory, pričom v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) vyhlášky, náklady na dodané teplo sa určia na základe údajov určeného meradla na meranie množstva dodaného tepla na vykurovanie na odbernom mieste. Vo vzťahu k námetke žalovanej ohľadom porušenia povinností právneho predchodcu žalobcu z uzatvorenej zmluvy o výkone správy, odvolací súd správne poukázal na to, že predmetom tohto konania bola pohľadávka ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči žalovanej, ktorú žalobca vymáhal na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, predmetom tohto konania nebolo rozhodovanie o tom, či žalovanej vznikol alebo nevznikol nárok na náhradu škody. Pochybenia správcu pri výmene meračov nezbavovalo vlastníka bytu či nebytového priestoru povinnosti podieľať sa na úhrade nákladov za spotrebované teplo, rámec rozpočítania nákladov je totiž daný všeobecne záväzným právnym predpisom. Odvolací súd sa zaoberal aj námetkou žalovanej ohľadom výmery podlahovej plochy nebytového priestoru, ktorá vyplývala jednak z obsahu zmluvy č. XX X XXXX XX uzavretej medzi Hlavným mestom SR Bratislava ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcim zo dňa 18. februára 2004 a najmä z výpisu z listu vlastníctva, podľa ktorého podiel žalovanej na spoločných častiach a zariadeniach domu je 15396/7045433, pričom veľkosť spoluvlastníckeho podielu je určená podielom podlahovej plochy bytu alebo nebytového priestoru k úhrnu podlahových plôch všetkých bytov a nebytových priestorov v dome. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námetku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Za vadu zmatečnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

13. Pokiaľ dovolatelia považovali za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcami tvrdenú vadu zmatečnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

14. Nesprávny procesný postup súdov v základnom konaní spočíval podľa dovolateľky aj v porušení práva na predvídateľnosť rozhodnutia (nesplnenie súdu uviesť predbežné právne posúdenie) a neoznámení miesta verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu.

15. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 (najmä prednese žaloby a vyjadrenia k nej) súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Podľa § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“, účinného od 15. októbra 2008, pozn.) po vykonaní úkonov podľa odseku 1 (najmä prednese žaloby a vyjadrenia k nej) sudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne

významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

16. V danej veci bola žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 25. januára 2012, t. j. za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy (OSP) a v rámci predbežného prejednávania sporu platil režim § 118 ods. 2 OSP, ktorý režim procesnej úpravy bol úspornejší; najmä neobsahoval povinnosť súdu uviesť predbežné právne posúdenie veci.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, aj s ohľadom na existenciu predchádzajúcej procesnej úpravy (§ 118 ods. 2 OSP), neobstojí potom strohá dovolacia námietka dovolateľky, že strany sporu neboli oboznámené s predbežným právnym názorom súdu. Prvé otvorené pojednávanie na súde prvej inštancie vo veci samej sa uskutočnilo dňa 09. júla 2013 (č. l. 202 spisu), teda ešte v čase, kedy súd postupoval podľa § 118 ods. 2 OSP a nie podľa § 181 ods. 2 CSP, a teda nebolo povinnosťou prvostupňového súdu na tomto prvom pojednávaní uviesť jeho predbežné právne posúdenie veci.

18. Najvyšší súd rovnako už uviedol, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020). V uznesení sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013 najvyšší súd uviedol, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP (teraz § 420 písm. f) CSP). Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Podobne ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 366/2018 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keď ani v ďalej uvedenom právnom závere Krajského súdu v Prešove nezistil porušenie namietaných práv. „Je pravdou, že prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd neuviedol stranám sporu počas konania ... ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré súd považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje. V rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámil a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Preto tento dôvod odvolací súd nepovažuje za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie" (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/7/2017 z 23. januára 2018).

19. Vo vzťahu k neoznámeniu miesta verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že nebolo možné sa stotožniť s touto argumentáciou dovolateľky, keďže zo spisu vyplýva, že bolo oznámené miesto verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku a to na úradnej tabuli a webovej stránke (č. l. 676)

20. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že žalovaná namieta porušenie § 420 písm. f) CSP neoprávnene, preto jej dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto

právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnú otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno § 421 CSP ju podradí.

23. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd vo svojej súdno-aplikačnej (judikátornej) činnosti k tomu už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017, 7Cdo/140/2017, 9Cdo/315/2020, 9Cdo/2/2021) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ by mal: a) konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnú otázku nastolí.

24. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnú otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

25. V preskúmvanej veci dovolateľka v dovolaní síce uviedla, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 CSP, ktorý postavila na konštatovaní o tom, že odvolací súd i súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili, keď za nesprávne boli označené ich závery v otázke posúdenia dôkazného bremena. K tejto otázke však neformulovala žiadne právne otázky a preto ich ani náležite nemohla vymedziť (teda v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neuviedla ako takú právnú otázku riešil odvolací súd; nedoložila ani nevysvetlila označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia dovolacieho súdu v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená). V danom prípade dovolateľka podrobila kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obšírne vysvetľovala, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť,

konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za podstatnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP.

26. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej, v ktorom namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

27. Podľa § 444 ods. 2 CSP, ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

28. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.